

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.
Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona
© 18 64 00 - Fax 18 64 20

Consell d'Administració: Joan Bosch, Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova. **Consell Editorial:** Xavier Albertí, Narcís Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Josep M. Casas, Josep Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Josep Micaló, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Margarita Torrent, Joan Torres, Josep Valls, Esteve Vilanova. **Xavier Cortadellas** (secretari)

Director de l'edició
Joan Ventura i Brugulat

Redactors en cap
Àngel Madrà, Enric Serra

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà), Miquel Riera (Cultura-Espectacles i Apunts), Xevi Sala (Presència), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Teia Bastons (Economia), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador Garcia (Girona), Narcís Genís (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Tancament), Anna Mir (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Publicitat

Baldri Bramon, Xevi Esteve, Marcel Blanes (Agències Girona), Rosa Maria Navarro (Institucions), Jordi Cantó (Gironès i Pla de l'Estany), David Pagès (Selva i Maresme), Concepció Casals (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch (Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

EL PUNT President: Joan Bosch i Roura. Gerent: Jordi Bosch i Roura. Director editorial: Joan Vall i Clara. Director: Emili Gispert i Negrell. Administració: Anna M. Ribas. Serveis: Lluís Cama. Comercial: Pau Figueras. Promoció: Club del Subscriptor S.A. ☎ 902 22 10 10. Màrqueting: Toni Corominas. Impressió: Rotimpres ☎ 40 05 95. Distribució: Xevi Esteve. Dipòsit legal: GI-535-78

EL PUNT expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que EL PUNT no fa seva necessàriament.

Difusió controlada

La tria del conseller Marimon

La designació de destacats militants de la Unió de Pagesos com a responsables dels serveis territorials d'Agricultura a Lleida i Girona s'emmarca dins el procés de renovació engegat pel conseller Francesc Xavier Marimon en el seu departament. La tria sembla que reflecteix una voluntat d'acostament de l'administració cap als seus administrats, en aquest cas cap als pagesos, confiant al sindicat majoritari al camp una part de la responsabilitat de la gestió pública.

La Unió és una de les organitzacions políticament més heterogènies del mapa associatiu català. El pas d'algun dels seus membres a llocs

destacats del DARP no pot analitzar-se, doncs, des d'una única perspectiva. Els dos nous *homes forts* de Marimon a Lleida i Girona —Gabriel Balcells i Eliseu Muní, respectivament— són, a més de sindicalistes, militants de CiU amb un cert pes en la política local. La seva designació es pot interpretar com una aposta per polítics de confiança que, per damunt de tot, estan acostumats a trepitjar el terròs: reclutar aquests experts en l'organització que millor connecta amb el pagès és d'una lògica que no necessita més argumentacions.

La diversitat ideològica que hi ha a la Unió de Pagesos de ben segur dividirà la militància respecte al sentit

dels nomenaments. La cúpula del sindicat va deixar clar, la setmana passada a Banyoles, que no abona la política agrària de la Generalitat i va acusar el DARP de bloquejar l'activitat sindical. La tria de Marimon pot interpretar-se com una integració de la Unió en els processos de decisió. Però també com un pas per a l'anihilació de la seva capacitat d'acció, situant l'organització pagesa a banda i banda de la taula negociadora. Caldrà veure si l'administració i el sindicat són prou flexibles per mantenir viu el diàleg social. La nova orientació de la política agrària catalana haurà de madurar amb prou sensatesa per donar els fruits que n'espera el sector.

Càmeres al carrer: falten fonaments legals

La progressiva implantació de càmeres de vigilància policíaca al carrer en diversos municipis ha plantejat nombrosos dubtes de caràcter constitucional. Ara, l'Ajuntament de Cadaqués ha decidit, sense renunciar al propòsit inicial, de posar rètols que adverteixin de la presència d'aquestes càmeres i, d'aquesta manera, provar d'esquivar les acusacions de possible transgressió

dels drets ciutadans. Si aquesta transgressió existeix de veritat, difícilment desapareixerà pel fet que hi hagi un advertiment previ: la infracció es cometrà igualment i que els afectats ho sàpiguen amb antelació no en variarà el caràcter anticonstitucional. En tot cas, els rètols sí que poden servir per convertir les càmeres en ineficaces del tot tan bon punt els malfactors potencials els llegeixin.

Per tot això, més que proves experimentals i la recerca de fórmules estranyes que disfressin la veritable intenció policíaca, el que fa més falta és un pronunciament jurídic urgent sobre la utilització d'aquests recursos; només d'aquesta manera els ciutadans poden comprendre quines lleis l'emparen o quines la limiten, i podran debatre'n després la bondat o la inconveniència.

EL LECTOR ESCRIU

Sobre la planta de residus a Forallac

Jo no sóc ni barceloní ni de l'Empordà. Sóc nascut a la província de Sevilla. Ja fa uns quants anys, millor dit, tota una vida, que visc a Granollers. Els meus fills han nascut aquí i cada estiu lloguem un apartament a Pals per passar-hi les vacances.

Senyor Sala, ¿vostè creu que és fer país voler construir una planta de residus al cor del Baix Empordà? ¿Creu de veritat que això és bo per al turisme, tant el nacional com l'estranger que visita aquesta zona?

Senyor Sala, jo vaig fer un escrit en contra de la instal·lació d'aquesta planta de Forallac. Ningú em va pagar res per fer-ho i em sembla de molt mal estil que vostè ho manipuli tot.

Diu que hi ha poques al·legacions en contra d'aquesta construcció per part dels habitants de la zona, però seguidament menciona que hi ha hagut col·lectius com IC, els Amics del Baix Empordà, l'Ajuntament de Torrent, el Partit dels Socialistes de Palafrugell, etc. ¿No creu que pot ser que n'hi hagi dotzenes, centenars o milers, de persones darrere de totes aquestes entitats?

Senyor Sala, siguem respectuosos i pensem a fer les coses el millor possible entre tots, i així aconseguir construir i no destruir una comarca que pels seus elements naturals és per a molts un lloc ideal per viure-hi, i els que només podem disfrutar-lo en determinades èpoques de l'any no podem entendre que algú que viu allí tot l'any pugui desitjar un futur per a aquest lloc com el que vostè intenta portar a terme. / EUGENIO GIL RABAL. Granollers.

Support a Joan Costa

Ja fa temps que noto un cert recel per part d'aquelles persones que no tenen cap mena de relació amb el món del minusvàlid, agreujat cada vegada més, i paral·lelament a la recessió econòmica

actual. Dit d'una altra manera, ens fa la impressió, als qui som minusvàlids, que per als altres (els que no en són) això nostre és una rifa i naturalment vénen les enveges pels nostres avantatges.

A més, cal afegir-hi la desconfiança general de tothom envers tothom, que porta com a resultat que els febles són cada vegada més febles. Haurem de començar a clavar mossegades? Què podem fer els minusvàlids davant d'aquest món de competència?

Jo comprenc la desconfiança de la senyora de la joieria Miquel Quera de què ens parlava la carta d'en Joan Costa a El Punt del

dia 27 de febrer, sobretot considerant la inseguretat ciutadana general i la desgraciada història d'aquesta joieria, però això no justifica una actitud de menyspreu a un minusvàlid, tingui l'aparença que tingui. Em cal dir que fa uns anys vaig tenir un problema semblant a la mateixa joieria; jo no vaig pas cridar, vaig pagar i em vaig fer el propòsit de no posar-hi mai més els peus, però, les rodes, que jo vaig amb cadira.

Després d'aquest fet, en Joan em va explicar que va anar a una altra joieria i no hi va haver cap problema. Un cèlebre humorista deia: «Tots som iguals davant la

lei, però uns són més iguals que els altres». Caldria veure després de tantes lleis no desenvolupades i de tanta faramalla, sobretot política en temps d'eleccions, de tanta corrupció, qui són «els més iguals». Em sabria greu començar a pensar que hem perdut el seny, que només ens queda la rauxa i que cada vegada estem més a prop del Far West.

La pregunta és important i m'agradaria que tothom hi reflexionés: els establiments públics, són també per als minusvàlids? Segons la llei, sembla que sí, però a l'hora de la veritat, els minusvàlids no arribem a la majoria d'espais, co-

merciars o no, per motius de barreres, de mentalització, etc., fins arribar al fet que persones molt a prop meu —perquè a mi no s'atreveixen a dir-m'ho—, creuen que el minusvàlid no s'ha de moure de casa.

Pensem-hi, perquè així com jo ara sóc minusvàlid, qualsevol que llegeixi aquesta carta pot acabar també essent-ho. Si això passa, pot comptar amb mi; aviseu-me a través de MIFAS. / CARLES MONT. Girona.

El nom de Santa Coloma de Farners

He llegit a El Punt que el senyor Pere Bruset, arrendatari del bar Sport de Santa Coloma de Farners, iniciarà una recollida de signatures a fi de canviar el nom de la ciutat pel de Farners de la Selva, considerant que «cal recuperar l'esperit d'aquella gent tan progressista de l'any 1936».

No sé si aquest senyor és «fill de sota el Rocar», però jo sí que hi vaig néixer, hi vaig ésser batejada i vaig casar-me a Santa Coloma de Farners, per la qual cosa em sento vinculada a la ciutat i segueixo tots els seus esdeveniments, des d'uns quilòmetres de distància.

Si el senyor Bruset té inquietuds culturals, que visiti l'Arxiu Històric Comarcal de la Selva i comprovarà que en el cens de Catalunya de l'any 1359 es registrà el nom de la ciutat amb la forma actual. Que es miri el seu escut i veurà que entre les quatre barres i el castell hi ha la coloma, amb les ales esteses, amb actitud protectora, simbolisme que prové de l'advocació parroquial a Santa Coloma, santa molt venerada a tot Catalunya.

Si aquest senyor busca notorietat, que continuï amb la publicitat de les seves bossetes de sucre, que de fet és un detall simpàtic, però que es deixi portar per la història local, a la qual tots hem de tenir respecte. / UNA COLOMENCA.

LA PUNXA D'EN JAP

